

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 26 aprila 2024.godine
Br. ref.: RK 2419/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI73/23

Podnosilac

Ali Bytyqi

**Ocena ustavnosti rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda
Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju
AC-I-22-0147 od 16. marta 2023. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Ali Bytyqi, iz opštine Prizren (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Shaip Ramdani, advokat.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [AC-I-22-0147] Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS-a) od 16. marta 2023. godine u vezi sa presudom [AC-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine i presudom [C-IV-15-0442] Specijalizovanog veća PKVS-a od 9. marta 2021. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim su, prema navodima podnosioca zahteva, povređena njegova prava zagarantovana članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravno sredstvo] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25. (Podnošenje zahteva i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).
5. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu 15 dana nakon njegovog objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe gore navedenog Poslovnika. S tim u vezi, shodno pravilu 78. (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno će pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018, nastaviti da se primenjuju na predmete koji su registrovani u Sudu pre njegovog stavljanja van snage, samo ukoliko su i u meri u kojoj su povoljnije za stranke.

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 28. marta 2023. godine, podnosilac je putem pošte dostavio svoj zahtev, koji je Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) primio 30. marta 2023. godine.
7. Dana 31. marta 2023. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bajram Ljatifi (predsedavajući), Safet Hoxha i Remzije Istrefi-Peci (članovi).
8. Dana 25. aprila 2023. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je obavestio PKVS o registraciji zahteva i poslao mu njegovu kopiju.
9. Dana 30. januara 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva, u periodu od 1. juna 1987. do 6. septembra 2013. godine, bio zaposlen u Društvenom preduzeću "Ratarstvo i stočarstvo"

- i da se u tom svojstvu obratio Organu za likvidaciju Kosovske agencije za privatizaciju sa zahtevom za naknadu 5 (pet) neisplaćenih zarada u iznosu od 930,75 evra, sa obrazloženjem da je došlo do prevremenog prestanka radnog odnosa u periodu od 2012. do 2013. godine, kao rezultat pokretanja postupka likvidacije.
11. Dana 23. marta 2015. godine, Organ za likvidaciju Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) doneo je odluku [PRZ009-0170] kojom je odbio gore navedeni zahtev podnosioca zahteva, sa obrazloženjem da se *“tužilac nije nalazio na platnom spisku aktivnih radnika za period od avgusta 2012. do avgusta 2013. godine, isti nije pružao usluge rada za DP, pa stoga ne ispunjava uslove iz člana 42.1.6.2 Priloga Zakona o KAP-u da bi mu bilo priznato pravo na naknadu zbog prevremenog raskida ugovora o radu”*.
 12. Dana 7. aprila 2015. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu PKVS-u protiv gore navedene odluke Organa za likvidaciju Kosovske agencije za privatizaciju, kojom je tražio njeno ukidanje i naknadu neisplaćenih zarada za period od 2004. do 2013. godine, u iznosu od 15.558,16 evra, uključujući i zakonsku kamatu.
 13. Dana 9. marta 2021. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je presudom [C-IV-15-0442] odbilo, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdilo odluku KAP-a, sa obrazloženjem da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje navode dokazima da je bio u radnom odnosu u vreme pokretanja postupka likvidacije, a takođe nije dokazao ni da je pružao usluge Društvenom preduzeću “Ratarstvo i stočarstvo”.
 14. Dana 15. aprila 2021. godine, podnosilac zahteva je protiv gore navedene presude izjavio žalbu Žalbenom veću PKVS-a, kojom je tražio poništenje te presude, navodeći nepropisno izvođenje dokaza u prilog njegovim navodima o naknadi neisplaćenih zarada u periodu od 2004. do 2013. godine.
 15. Dana 2. juna 2021. godine, KAP je dostavio odgovor na žalbu u prilog presude [C-IV-15-0442] Specijalizovanog veća PKVS-a.
 16. Dana 18. februara 2022. godine, Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0245] odlučilo sledeće:
 1. *Žalba tužioca je osnovana;*
 2. *Preinačava se prvostepena presuda PKVS-a C-IV-15-0442 od 09. marta 2021. godine i odluka Organa za likvidaciju PRZ0090170 od 23. marta 2015. godine;*
 3. *Tužba se usvaja kao osnovana;*
 4. *Obavezuje se KAP-Organ za likvidaciju da tužiocu isplati iznos od 930,75 evra na ime 5 neisplaćenih zarada kao naknadu za prevremeni raskid ugovora o radu, kao i iznos od 208 evra na ime zastupanja od strane advokata, prema prioritetima utvrđenim zakonom u postupku likvidacije;*
 5. *Za žalbeni postupak se ne određuje sudska taksa.*
 17. Žalbeno veće je presudom [AC-I-21-0245] ocenilo da zahtev podnosioca za naknadu neisplaćenih zarada za period od 2004 do 2013. godine u iznosu od 15.558,16 evra, kao i zakonske kamate od 10 odsto, nije razmotren od strane Specijalizovanog veća PKVS-a sa obrazloženjem da ovaj deo zahteva nije bio predmet razmatranja od strane Organa

za likvidaciju i da u spisu predmeta nema dokaza o tome da li je podnosilac zahteva prvobitno izneo ovo pitanje u svom zahtevu upućenom Organu za likvidaciju.

Zahtev za ponavljanje postupka

18. Dana 2. marta 2022. godine, podnosilac zahteva je protiv presude [AC-I-21-0245] Žalbenog veća od 18. februara 2022. godine, podneo zahtev za ponavljanje postupka povodom njegovog prvobitnog zahteva za naknadu zarada za period od 2004. do 2013. godine, u iznosu od 14.00,00 evra, sa obrazloženjem da ovaj navod nije razmotren od strane tog veća.
19. Dana 29. marta 2022. godine, PKVS je izdao opomenu za uplatu sudske takse u iznosu od 30 evra, kojom je obavestio podnosioca zahteva (i) da će se u slučaju neplaćanja u zakonskom roku od 15 (petnaest) dana, njegova žalba smatrati povučenom u smislu članova 253.4 i 253.5 Zakona [br. 03/L-006] o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) i članova 6.4 i 6.5, kao i 10.10 Administrativnog uputstva 01/2017 o izjednačavanju sudskih taksi; kao i (ii) obavestio ga o mogućnosti podnošenja zahteva za oslobađanje od plaćanja sudske takse u nedostatku finansijskih sredstava.
20. Dana 31. marta 2022. godine, gore navedena opomena je uručena podnosiocu zahteva. Podnosilac zahteva nije pozitivno odgovorio na opomenu, niti je podneo zahtev za oslobađanje od plaćanja sudske takse za žalbeni postupak.
21. Dana 16. marta 2023. godine, Žalbeno veće je rešenjem [AC-I-22-0147], na osnovu člana 253.4 i 253.5 ZPP-a i odredbi Administrativnog uputstva 01/2017 o izjednačavanju sudskih taksi, smatrao da je žalba podnosioca zahteva povučena iz razloga što nije uplatio sudsku taksu traženu opomenom od 29. marta 2022. godine i nije podneo zahtev za oslobađanje od te obaveze.

Navodi podnosioca zahteva

22. Podnosilac zahteva navodi da su rešenjem [AC-I-22-0147] Žalbenog veća PKVS-a od 16. marta 2023. godine u vezi sa rešenjem [AC-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine, povređena njegova prava zagarantovana članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravno sredstvo] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.
23. Podnosilac zahteva gradi svoj slučaj na navodima o povredi članova 31, 32. i 54. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, kao rezultat **(i)** izostanka rasprave u sudskom postupku koji je vođen pred Žalbenim većem, koji je rezultirao donošenjem rešenja [AC-I-21-0245] od 18. februara 2022. godine; kao i da mu je **(ii)** usled toga što je njegov zahtev za ponavljanje postupka, Žalbeno veće PKVS-a, rešenjem [AC-I-22-0147], smatralo povučenim zbog neplaćanja sudske takse, onemogućeno da ostvari pravo na žalbu, odnosno da dobije odgovor povodom svog zahteva.
24. Podnosilac zahteva tvrdi da je smatranje njegovog zahteva za ponavljanje postupka povučenim od strane Žalbenog veća PKVS rešenjem [AC-I-22-0147] kao posledica neplaćanja sudske takse zasnovano na pogrešnom tumačenju Administrativnog uputstva 01/2017 o izjednačavanju sudskih taksi.
25. Podnosilac zahteva dalje navodi da je *“u podnetom predmetu tužilac iscrpeo sva pravna sredstva, ali da je, ne njegovom krivicom, predmet ostao nerešen u meritumu”*.
26. U ovom aspektu, podnosilac zahteva navodi da je, *“Tužilac, dana 29.3.2022. godine, primio opomenu za plaćanje sudske takse za podneti predlog, ali da tužilac nije*

postupio po opomeni za uplatu sudske takse. Uprava suda nije poslala još jednu opomenu prema AU, za neplaćenu taksu, uz dodatnu kaznu”.

27. S tim u vezi, podnosilac zahteva tvrdi, “Tužilac smatra da je njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje neprikosnovenno, sa posebnim naglaskom na tome da se predmet odnosi na proceduralnu nesigurnost, izostanak neposrednog suđenja na raspravi i na to da sud nije ničim opravdao neodržavanje rasprave”.
28. Podnosilac zahteva navodi da, “Prikazujući istorijat spora na ovaj način, tužilac smatra da izostanak pravičnog suđenja i neodržavanje rasprave radi meritornog presuđivanja predmeta, nesumnjivo predstavlja povredu ustavnog prava – član 31. Ustava u vezi sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima”.
29. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da utvrdi povredu članova 31. i 54. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda”.

Član 32.

[Pravo na pravno sredstvo]

“Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način”.

Član 54.

[Sudska zaštita prava]

“Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno”.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6.

(Pravo na pravično suđenje)

1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu,

kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.

[...]”

ZAKON BR. 06/L-086 O SPECIJALNOJ KOMORI VRHOVNOG SUDA ZA PITANJA KOJA SE ODOSE NA KOSOVSKE AGENCIJU ZA PRIVATIZACIJU

Član 76. Sukob i tumačenje

“Specijalna komora može prilikom tumačenja i primene ovog zakona, ako je potrebno rešiti proceduralno pitanje koje nije dovoljno uređeno u ovom zakonu uzeti u obzir i primeniti mutatis mutandis relevantne odredbe Zakona o parničnom postupku”.

ZAKON BR. 03/L-006 O PARNIČNOM POSTUPKU

OBNAVLJANJE POSTUPKA

Član 232.

Postupak okončan pravosnažnom odlukom se može obnoviti na predlog stranke:

- a) ukoliko stranki sa nezakonitim delovanjem, a posebno u slučaju nepozivanja na ročište njoj nije data mogućnost da učestvuje na razmatranju glavne stvari;*
- b) ukoliko je kao tužioc ili tuženi učestvovalo u končanom postupku lice koje ne može da bude stranka u parnici, ili ukoliko stranku koja je pravno lice nije zastupalo ovlašćeno lice, ili ukoliko lice sa proceduralnom nesposobnošću nije zastupao njen zakonski zastupnik, ili ukoliko zakonski zastupnik odnosno zastupnik sa punomoćjem stranke nije imao potrebno ovlašćenje za gonjenje stvari na sudu ili vršenje određenih proceduralni radnji, ukoliko gonjenje stvari na sudu ili vršenje određenih proceduralnih radnji nije kasnije dozvoljeno od stranke;*
- c) ukoliko je konačna odluka suda zasnovana na lažnim izjavama svedoka ili veštaka ili u dokumentu koji je falsifikovan ili u kome je utvrđena netačna činjenica;*
- d) ukoliko je konačna pravosnažna odluka je posledica krivičnog dela sudije, zakonskog zastupnika ili zastupnika sa punomoćjem stranke, protivničke stranke ili trećeg lica;*
- e) koliko stranka dobije mogućnost korišćenja pravosnažne odluke suda, koja je prvenstveno doneta u postupku vođenom između istih stranki za isti tužbeni zahtev;*
- f) ukoliko je konačna pravosnažna odluka bazirana na jednu drugu sudsku odluku, ili na odluku nekog drugog organa, a ta odluka je pravosnažno izmenjena ili poništena;*
- g) ukoliko stranka sazna nove činjenice ili pronade nove dokaze i dobije mogućnost da koristi njih, po kojoj osnovi, bi se mogla doneti povoljnija konačna odluka, ukoliko bi se takve činjenice i dokazi koristili u prethodnom postupku*

Sadržina tužbe

Član 253.

253.5 Ukoliko tužitelj ne plati propisanu sudsku taksu o tužbi i nakon od suda upućene primedbe iako ne postoje uslovi za oslobađanje od plaćanja sudske takse, smatraće se da je tužba povučena.

Ocena prihvatljivosti zahteva

30. Sud najpre razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, dalje precizirani Zakonom i propisani Poslovníkom.
31. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, kojima je utvrđeno:

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".

32. Sud, takođe, ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su dalje precizirani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, kojima je utvrđeno:

Član 47. Zakona
[Individualni zahtevi]

"1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva".

Član 48. Zakona
[Tačnost podneska]

"Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori".

Član 49. Zakona
[Rokovi]

"Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...".

33. Što se tiče ispunjenosti ovih zahteva, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [AC-I-22-0147] Žalbenog veća od 16. marta 2023. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva utvrđena zakonom. Podnosilac zahteva je takođe razjasnio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni, u skladu sa kriterijumima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u rokovima određenim u članu 49. Zakona.
34. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u stavu (2) pravila 34. (Kriterijumi prihvatljivosti) Poslovníka. Pravilo 34

(2) Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Pravilom 34 (2) je konkretno utvrđeno:

*Pravilo 34.
(Kriterijumi prihvatljivosti)*

"(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju".

35. Gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i sudskoj praksi Suda, omogućava poslednje pomenutom da proglasi zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može da proglasi zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 34. Poslovnika (vidi slučajeve Suda [KI04/21](#), podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26 i [KI175/20](#), podnositeljka *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
36. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao "očigledno neosnovan" u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih "očigledno neosnovanim navodima". Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi "četvrtog stepena"; (ii) navodi koje karakteriše "jasno ili očigledno odsustvo povrede"; (iii) "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi; i na kraju, (iv) "haotični ili nategnuti" navodi. Ovaj koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao "očigledno neosnovan", i specifičnosti četiri gore navedene kategorije navoda okvalifikovanih kao "očigledno neosnovani", koje su razvijene sudskom praksom ESLJP-a, Sud je usvojio i u svojoj sudskoj praksi, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve [KI40/20](#), podnosilac *Sadik Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine; [KI163/18](#), podnosilac *Kujtim Lleshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020. godine; [KI21/21](#), podnosilac *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. aprila 2021. godine, [KI107/21](#), podnosilac *Ramiz Hoti*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. oktobra 2021. godine).
37. U ovom kontekstu i u nastavku, u cilju ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, u okolnostima ovog slučaja, ocene da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će najpre podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud predstaviti i primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
38. Sud na početku podseća da su u konkretnom slučaju vođena dva sudska postupka. Prvi postupak se odnosi na zahtev podnosioca upućen Organu za likvidaciju KAP-a za naknadu 5 (pet) neisplaćenih zarada u iznosu od 930,75 evra. Organ za likvidaciju KAP-a je odbio gore navedeni zahtev podnosioca zahteva. U međuvremenu, podnosilac zahteva je uložio žalbu PKVS-u radi poništenja odluke Organa za likvidaciju KAP-a i naknade neisplaćenih zarada za period od 2004. do 2013. godine u iznosu od 15.558,16 evra. Specijalizovano veće PKVS-a je presudom [C-IV-15-0442] odbilo kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdilo odluku KAP-a, sa obrazloženjem da podnosilac

zahteva nije potkrepio svoje navode dokazima da je u vreme pokretanja postupka likvidacije bio u radnom odnosu. Nakon ulaganja žalbe, Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0245] odlučilo u korist podnosioca zahteva, na taj način da je preinačilo prethodnu presudu Specijalizovanog veća i obavezalo KAP da isplati tužiocu iznos od 930,75 evra na ime 5 neisplaćenih zarada kao naknadu za prevremeni raskid ugovora o radu. Takođe, Žalbeno veće PKVS-a je istom presudom ocenilo da podnosiocjev zahtev za naknadu neisplaćenih zarada za period od 2004. do 2013. godine u iznosu od 15.558,16 evra nije razmotren od strane Specijalizovanog veća PKVS-a iz razloga što taj deo zahteva nije bio predmet razmatranja od strane Organa za likvidaciju, niti je dokazano da je ovo pitanje prvobitno pokrenuto pred KAP od strane samog podnosioca zahteva.

39. Drugi postupak se pak odnosi na zahtev podnosioca zahteva za ponavljanje okončanog postupka protiv presude [AC-I-21-0245] Žalbenog veća od 18. februara 2022. godine, konkretnije, Sud primećuje da je podnosilac zahteva u drugom postupku podneo zahtev za ponavljanje postupka povodom njegovog zahteva za naknadu zarada za period od 2004. do 2013. godine u iznosu od 14.00,00 evra, sa obrazloženjem da taj navod nije ispitan/razmotren od strane Žalbenog veća PKVS-a. U cilju nastavka postupaka povodom podnosiocjevog zahteva, PKVS je izdao opomenu za uplatu sudske prakse u iznosu od 30 evra i obavestio podnosioca da neplaćanje takse u određenom roku može dovesti do povlačenja njegovog zahteva, a takođe ga je obavestio o mogućnosti podnošenja zahteva za oslobađanje od plaćanja sudske takse u nedostatku finansijskih sredstava. Iako je primio gore navedenu opomenu, podnosilac zahteva nije odgovorio pozitivno na opomenu, niti je podneo zahtev za oslobađanje od plaćanja sudske takse za žalbeni postupak.
40. U svetlu ovih okolnosti, Žalbeno veće je rešenjem [AC-I-22-0147] od 16. marta 2023. godine, na osnovu člana 253.4 i 253.5 Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) i odredbi Administrativnog uputstva 01/2017 o izjednačavanju sudskih taksi smatralo podnosiocjev zahteva povučenim sa obrazloženjem da nije platio sudsku taksu koja je tražena opomenom od 29. marta 2022. godine i nije podneo zahtev za oslobađanje od te obaveze.
41. Sud ponovo naglašava da podnosilac zahteva pred Sudom osporava rešenje [AC-I-22-0147] Žalbenog veća PKVS-a od 16. marta 2023. godine, tvrdeći da mu je usled toga što je njegov zahtev za ponavljanje postupka smatran povučenim od strane Žalbenog veća PKVS-a na osnovu rešenja [AC-I-22-0147] zbog neplaćanja sudske takse, onemogućeno ostvarivanja prava na žalbu, odnosno na dobijanje odgovora na svoj zahtev, i po njemu ovo predstavlja povredu članova 31, 32. i 54. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
42. Povodom ovih navoda, Sud će razmotriti i primeniti, u okolnostima konkretnog slučaja, opšta načela koja se odnose na sudsku zaštitu prava i pravo na pravno sredstvo, zasnovano na sudskoj praksi Suda i ESLJP-a, kako bi ocenio da li su žalbeni postupci u celini u konkretnom slučaju, odnosno u slučajevima zahteva za ponavljanje postupka mogli dovesti do povrede člana 54. Ustava.
43. Sud primećuje da podnosilac zahteva u suštini tvrdi da je Žalbeno veće povlačenjem njegovog zahteva za ponavljanje postupka na osnovu osporenog rešenja propustilo da pruži sudsku zaštitu njegovih prava i onemogućilo podnosiocu zahteva da dobije odgovor podnošenjem pravnog sredstva.
44. Sud podseća na sadržaj člana 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, kojim je utvrđeno:

“Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno”.

45. U tom smislu, Sud primećuje da se član 54. Ustava sastoji od dva pravila, ali koja se moraju čitati zajedno i u međusobnoj zavisnosti. Prvo pravilo je opšte i ističe da *“svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom ili zakonom”*. Ovo pravilo u načelu znači da sudska zaštita predstavlja pravo koje se garantuje svakom licu, fizičkom ili pravnom, kome je možda *“prekršeno”* neko postojeće pravo zagwarantovano Ustavom ili zakonom ili mu je možda *“uskraćeno”* pravo na sticanje ili uživanje nekog prava zagwarantovanog Ustavom ili zakonom. Drugo pravilo ovog člana govori i garantuje pravo na *“delotvorno pravno sredstvo”* u slučajevima kada se utvrdi da je određeno pravo zaštićeno Ustavom ili zakonom prekršeno (vidi slučaj Suda [KI48/18](#), *Arban Abrashi i Lidhja Demokratike e Kosovës*, presuda od 23. januara 2019. godine, stav 195; kao i [KI150/21](#), *“Elezaj” D.O.O.*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. oktobra 2022. godine, stav 49).
46. Član 54. Ustava se takođe dopunjuje i mora se čitati usko i u vezi sa članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] Ustava i članom 13. (Pravo na delotvorni pravni lek) EKLJP, kao i relevantnom sudskom praksom Suda i ESLJP-a, kao što će se objasniti u stavovima koji slede (vidi slučaj Suda [KI48/18](#), citiran iznad, stav 196).
47. Sud primećuje da član 32. Ustava dopunjuje oba aspekta člana 54. Ustava, garantujući pravo na korišćenje pravnih sredstava protiv sudskih odluka ili upravnih odluka kojima su povređena zagwarantovana prava, ali ograničavajući to korišćenje na način propisan zakonom. Član 13. EKLJP pak garantuje pravo na *“delotvorni pravni lek”* u slučaju povrede prava zagwarantovanih EKLJP-om, pred nacionalnim organom, odnosno pred organom koji je određen domaćim pravom.
48. Shodno tome, u principu i u celini, član 54. Ustava o sudskoj zaštiti prava, član 32. Ustava o pravu na pravno sredstvo i član 13. EKLJP o pravu na delotvorni pravni lek, garantuju: (i) pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava zagwarantovanog Ustavom ili zakonom; (ii) pravo na korišćenje pravnog sredstva protiv sudskih i upravnih odluka koje krše zagwarantovana prava na način koji je propisan zakonom; (iii) pravo na delotvorna pravna sredstva ako se utvrdi da je određeno pravo prekršeno; i (iv) pravo na delotvoran pravni lek na nacionalnom nivou ako je povređeno neko pravo zagwarantovano EKLJP-om.
49. Na osnovu prakse ESLJP-a, suština prava zagwarantovanih članom 13. EKLJP u kontekstu ustavnog poretka Republike Kosovo u vezi sa članovima 32. i 54. Ustava, utvrđena je sudskom praksom ESLJP-a, između ostalog, i predmetom *Klass i drugi protiv Nemačke*, prema kojem: *“Član 13. zahteva da, kada pojedinac smatra da mu je neka mera koja je u suprotnosti sa Konvencijom ugrožena, mora da ima pravno sredstvo pred nacionalnim organom da odluči o njegovim tvrdnjama i, ako je potrebno/odgovarajuće, da dobije ispravku (“redress”). Stoga, član 13. treba tumačiti kao garant “delotvornog pravnog leka pred nacionalnim vlastima” za sve one koji tvrde da su njihova prava i slobode prema Konvenciji povređena”* (vidi predmet ESLJP-a *Klass i drugi protiv Nemačke*, br. 5029/71, presuda od 6. septembra 1979. godine, stav 64).
50. U tom kontekstu, kada razmatra da li je određeno pravno sredstvo koje obezbeđuje država u pitanju delotvorno ili ne, ESLJP u suštini odgovara na pitanje da li takvo pravno sredstvo, u slučaju da je iskorišćeno, sadrži u sebi i mogućnost i kapacitet da spreči navodnu povredu koja je verovatna ili nastavlja da bude verovatna, ili povredu

koja se već dogodila, da li bi podnosilac žalbe mogao da pronađe adekvatno pravno sredstvo. Ovo je glavno pitanje na koje ESLJP odgovara kada odlučuje o delotvornosti određenog pravnog sredstva.

51. Konkretnije, iz sudske prakse ESLJP-a proizilaze glavni zahtevi koji se odnose na delotvorno pravno sredstvo: (i) suštinski zahtevi delotvornog pravnog sredstva; (ii) institucionalni zahtevi za delotvorno pravno sredstvo; i (iii) pitanje kumulativnosti postupaka. Uzimajući u obzir da se okolnosti konkretnog slučaja i navodi podnosioca zahteva uglavnom odnose na navodne povrede sudske zaštite prava i delotvornost pravnih sredstava zbog toga što je Žalbeno veće, kako navodi podnosilac zahteva, smatrajući njegov zahtev za ponavljanje postupka povučenim, ograničavajući njegova prava zagarantovana članovima 31. i 54. Ustava, onemogućilo da dobije meritoran odgovor u vezi sa svojim zahtevima. Sud će u nastavku detaljnije izložiti ova tri kriterijuma i primeniti ih na okolnosti konkretnog slučaja.
52. Što se tiče prvog pitanja, odnosno “*osnovnih zahteva za delotvorno pravno sredstvo*”, jurisprudencija ESLJP-a govori da kako bi se pravno sredstvo smatralo delotvornim ono treba da bude: (i) “*delotvorno u praksi i zakonu*”; (ii) delotvornost treba da bude takva da ima mogućnost i kapacitet da spreči dešavanje navodne povrede ili nastavljanje te povrede; ili (iii) da bude pravno sredstvo koje može da pruži adekvatnu ispravku za bilo koju vrstu povrede koja se desila (vidi predmet ESLJP-a [Kudla protiv Poljske](#), br. 30210/96, presuda od 26. oktobra 2000. godine). Nikada nema delotvornog pravnog sredstva ako je delokrug preispitivanja od strane suda ili javnog organa nadležnog da vrši takvo preispitivanje toliko slab da je nemoguće pravilno ispitati ključne elemente da li je ili nije došlo do povrede EKLJP-a (vidi predmet ESLJP-a [Wainwright protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 12350/04, presuda od 26. septembra 2006. godine, stavovi 53-56).
53. U tom smislu, Sud primećuje da su ovi kriterijumi ispunjeni u okolnostima konkretnog slučaja iz sledećih razloga: (i) pravno sredstvo za podnošenje tužbe, odnosno zahteva za ponavljanje postupka i uslovi za njegovo podnošenje propisani su u članu 232. [Obnavljanje postupka] u vezi sa članom 253. [Sadržina tužbe] ZPP-a, kao i u vezi sa uslovima za plaćanje sudske takse propisanim Administrativnim uputstvom 01/2017 o izjednačavanju sudskih taksi.
54. U okviru drugog postupka povodom podnosiochevog zahteva za ponavljanje postupka, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS-a, opomenom od 29. marta 2022. godine, koju je primio podnosilac zahteva, obavestilo podnosioca zahteva o plaćanju sudske takse, odnosno podnošenju zahteva za oslobađanje od plaćanja takse u roku od 15 (petnaest) dana.
55. U ovom aspektu i štaviše, Sud primećuje da je rok određen za plaćanje sudske takse bio u skladu sa članom 5. podstav 5.5 Administrativnog uputstva 01/2017 o izjednačavanju sudskih taksi, kojim je utvrđeno da: “*Stranka treba da plati taksu u roku određenom od sudije odnosno predsednika pretresnog veća koji ne može biti kraći od 15 dana [...]*”.
56. Kao što proizilazi iz spisa predmeta, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije odgovorio na zahteve u određenom roku od 15 (petnaest) dana i da je shodno tome Žalbeno veće PKVS-a, rešenjem [AC-I-22-0147], smatralo njegovu žalbu povučenom, na osnovu člana 253.4 ZPP-a i Administrativnog uputstva 01/2017 o izjednačavanju sudskih taksi.

57. Sud primećuje da je i nakon izdavanja gore navedene opomene, podnosilac propustio da postupi po zahtevima PKVS-a i da je to sledstveno uticalo na ishod njegovog predmeta, odbijanjem njegovog zahteva iz administrativnih razloga.
58. U ovom aspektu, Sud ne može a da ne primeti da je Žalbeno veće PKVS-a, gore navedenom opomenom, koju je podnosilac zahteva primio, obavestilo podnosioca zahteva i o mogućnosti podnošenja zahteva za oslobađanje od plaćanja takse u roku od 15 (petnaest) dana, ali podnosilac zahteva nije postupio u skladu sa ovom mogućnošću.
59. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da je Žalbeno veće PKVS-a osporenim rešenjem povredio njegova prava zagarantovana članovima 31, 32. i 54. Ustava, kao rezultat odbijanja njegovog zahteva za ponavljanje postupka, a prema njegovim rečima, ovo odbijanje je negativno uticalo na ishod celokupnog sudskog postupka u vezi sa prigorovom na odluku KAP-a.
60. U tom smislu, Sud će se pozvati na član 253. ZPP-a, kojim je utvrđeno sledeće:

*“Ukoliko tužitelj ne plati propisanu sudsku taksu o tužbi i nakon od suda upućene primedbe iako ne postoje uslovi za oslobađanje od plaćanja sudske takse, **smatraće se da je tužba povučena**”.*

61. U ovom kontekstu, što se tiče drugog pitanja, odnosno “*institucionalnih zahteva za delotvorno pravno sredstvo*” Sud ponavlja da su u okolnostima konkretnog slučaja, redovni sudovi, odnosno Žalbeno veće PKVS-a osporenim rešenjem, razmotrilo zahtev podnosioca zahteva i obrazložili njegovo povlačenje. U vezi sa “*institucionalnim zahtevima za delotvorno pravno sredstvo*” ESLJP ocenjuje pitanje nezavisnosti tog “*javnog organa*” kao i “*proceduralne garancije koje on pruža da bi se utvrdila delotvornost pravnog sredstva*”. Budući da “*nezavisnost javnog organa*” odnosno redovnih sudova nije osporena od strane podnosioca zahteva u odnosu na “*procesne garancije*”, Sud uzima u obzir da je Žalbeno veće prilikom razmatranja predmeta podnosioca zahteva analiziralo zahtev podnosioca zahteva i objasnilo da podnosiocjev zahtev za ponavljanje postupka nije u skladu sa članom 253.4 ZPP-a, kojim je utvrđeno da “*Tužitelj ima zadatak da uz tužbu priloži potvrdu o plaćenju sudskoj taksi*”.
62. I na kraju, što se tiče trećeg pitanja, odnosno “*kumulativnosti postupaka*”, jurisprudencija ESLJP-a pokazuje da se potpuna akumulacija postupaka i kanala ispravke (“*redress*”) u pravnom sistemu mora uzeti u obzir prilikom odlučivanja o tome da li je podnosilac zahteva imao ili nije imao na raspolaganju delotvorno pravno sredstvo. U tom smislu, ESLJP je naglasio da čak i ako nijedno pravno sredstvo samo po sebi ne može ispuniti sve zahteve iz člana 13. EKLJP – ukupna pravna sredstva mogu ispuniti te zahteve (vidi predmet ESLJP-a *Surmeli protiv Nemačke*, br. 75529/01, presuda od 8. juna 2006. godine; vidi, takođe, *Leander protiv Švedske*, br. 9248/81, presuda od 26. marta 1987. godine). U tom smislu, Sud, uzimajući u obzir da je već utvrdio da su zahtevi prva dva kriterijuma ispunjeni, takođe utvrđuje da je postupak u celini omogućio i pružio delotvorno pravno sredstvo u ispitivanju navoda podnosilac zahteva. Shodno tome, Sud utvrđuje da su kriterijumi za ocenu delotvornosti određenog delotvornog pravnog sredstva u smislu člana 13. EKLJP, u okolnostima konkretnog slučaja, ispunjeni. Sud primećuje da je Žalbeno veće u slučaju podnosioca zahteva analiziralo ispunjenost uslova u vezi sa podnošenjem zahteva za ponavljanje postupka na osnovu relevantnih odredbi ZPP-a, odnosno člana 253. u vezi sa odredbama Administrativnog uputstva 01/2017 o izjednačavanju sudskih praksi, koji je smatralo relevantnim u odnosu na okolnosti konkretnog slučaja i suštinske navode koje je izneo podnosilac zahteva (vidi slučajeve Suda [KI48/18](#), citiran iznad, stav 205, kao i [KI150/21](#), “*Elezaj*” D.O.O., citiran iznad, stav 63).

63. Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS-a osporenim rešenjem na potpun i obrazložen način objasnilo zašto je njegov zahtev smatran povučenim kao rezultat neplaćanja sudske takse.
64. S druge strane, Sud naglašava da je podnosilac zahteva morao da pokaže “*dužnu pažnju*” kako bi zaštitio svoja prava u skladu sa zakonskim kriterijumima i zahtevima Žalbenog veća za preduzimanje procesnih koraka kako bi se njegov zahtev dalje procesuirao.
65. Sud smatra da objašnjenje koje je Žalbeno veće PKVS-a dalo osporenim rešenjem povodom odbijanja njegovog zahteva, u konkretnom slučaju predstavlja objašnjenje koje je jasno i sadrži logičnu vezu između pravnog osnova i obrazloženja.
66. Sud uopštenim opažanjem naglašava da je pre svega na redovnim sudovima, kada to zahteva važeće pravo, da procene da li je ispunjen određeni procesni/administrativni uslov za žalbu koja se nalazi pred njima (vidi predmet [Zubac protiv Hrvatske, predstavka br. 40160/12](#), presuda od 5. aprila 2018. godine, stav 86).
67. Pored toga, Sud naglašava da pravo na pristup sudu nije apsolutno pravo, ono može u određenim okolnostima podlegati ograničenjima, kao što su nalazi za kauciju na ime osiguranja (*judicatum solvi*) (vidi predmet ESLJP-a [Olstoy Miloslavsky protiv Ujedinjenog Kraljevstva, predstavka br. 18139/91](#), presuda od 13. jula 1995. godine).
68. U tom aspektu, Sud dalje smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da je postupak pred Žalbenim većem PKVS-a bio nepravičan ili proizvoljan ili da su njegova osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom povređena zbog pogrešnog tumačenja procesnog prava, odnosno ZPP-a. Sud ponavlja da je tumačenje zakona dužnost redovnih sudova i da predstavlja pitanje zakonitosti (vidi slučaj [KI63/16](#), podnosilac zahteva *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44, vidi, takođe, slučaj [KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16 i KI64/16](#), podnosioci zahteva *Arben Gjokaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).
69. U tom smislu, Sud primećuje da je odbijanje podnosioca zahteva da postupi po opomeni izdatoj od strane PKVS-a za uplatu njegove sudske takse moglo u potpunosti uticati na ishod sudskog postupka povodom njegovog zahteva za naknadu plata za period od 2004. do 2013. godine. Međutim, Sud naglašava da ne može da se bavi vansudskim okolnostima podnosioca zahteva koje su rezultirale neplaćanjem sudske takse ili nepodnošenjem zahteva za oslobađanje od nje. Sud primećuje da je neplaćanje sudske prakse ili nepodnošenje zahteva za oslobađanje od te obaveze proizvelo pravna dejstva na inicijativu podnosioca za pokretanje sudskog postupka pred Žalbenim većem PKVS-a.
70. Sud primećuje zainteresovanost podnosioca za ostvarivanje njegovog zahteva u postupcima sprovedenim pred redovnim sudovima, ali nedostatak obazrivosti ili dužne pažnje u pogledu poštovanja proceduralnih koraka može presudno doprineti konačnom ishodu slučaja podnosioca zahteva.
71. Sud ponavlja da se delotvornost pravnih sredstava predviđenih članom 54, odnosno članom 32. Ustava, u skladu sa praksom ESLJP-a, ne određuje na osnovu toga da li je podnosilac zahteva njihovim korišćenjem uspeo da ostvari svoje ciljeve na način na koji je nameravao, već da li je imao priliku da pomoću pravnog sredstva koje je koristio predstavi svoje argumente koje će ispitati nadležni organi (vidi predmet ESLJP-a

Soering protiv Ujedinjenog Kraljevstva, presuda od 7. jula 1989. godine, stav 120, vidi, takođe, slučaj *KI76/20*, podnosilac *Kujtim Zarari*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. jula 2020. godine, stav 45).

72. Sud, na kraju, takođe naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagwarantovanih Ustavom (vidi predmet ESLJP-a *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske, br. 5503/02*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
73. Sud ponavlja da nije njegov zadatak po Ustavu da postupa kao žalbeni sud ili sud četvrtog stepena u odnosu na odluke koje su doneli redovni sudovi. Zadatak je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz protiv Španije, predstavka br. 30544/96*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28).
74. Na osnovu napred navedenog i uzimajući u obzir navode iznete u okolnostima konkretnog slučaja i predočene činjenice, Sud, oslanjajući se i na standarde utvrđene u svojoj sudskoj praksi i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da rešenje [AC-I-22-0147] Žalbenog veća PKVS-a od 16. marta 2023. godine, nije doneto uz povredu i da je isto u skladu sa pravom na sudsku zaštitu prava zagwarantovanim članom 54, pravom na delotvorno pravno sredstvo zagwarantovanim članom 32. Ustava u vezi sa pravom na delotvorno pravno sredstvo zagwarantovanim članom 13. EKLJP.
75. Shodno tome, u ovim okolnostima, Sud, na osnovu standarda utvrđenih u svojoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da ovaj navod podnosioca zahteva spada u treću (iii) kategoriju, “*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*” navodi, pa ih samim tim Sud, kao takve, na ustavnim osnovama proglašava očigledno neosnovanim i samim tim neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 34 (2) Poslovnika.

Što se tiče presude [AC-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine

76. Povodom navoda podnosioca zahteva o tome da su presudom [AC.-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine, povređena prava zagarrantovana članom 31. Ustava, kao posledica izostanka rasprave tokom vođenja tog sudskog postupka, Sud najpre ocenjuje da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dalje precizirani u Zakonu i Poslovniku.
77. U nastavku, Sud, takođe, razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, kojima je utvrđeno:

Član 47. (Individualni zahtevi)

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarrantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

78. Sud se takođe poziva i na pravilo 29. [Računanje vremenskih rokova] i pravilo 34. [Kriterijumi prihvatljivosti] Poslovnika:

Pravilo 29.

[Računanje vremenskih rokova]

(1) Vremenski rok koji je određen u Ustavu, Zakonu i Poslovniku, računa se na sledeći način:

[...]

(d) kada je rok izražen u mesecima, isti se završava istekom istog kalendarskog dana u mesecu kao i dan kada se desio događaj ili radnja za koju treba izračunati rok.

(g) izuzetno, ako rok ističe u subotu, nedelju ili na službeni praznik, on se produžava do kraja prvog radnog dana koji sledi.

Pravilo 34.

[Kriterijumi prihvatljivosti]

“(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

(c) Ako je zahtev podnet u roku od četiri (4) meseca od dana kada je odluka po poslednjem delotvornom pravnom sredstvu dostavljena podnosiocu zahteva”.

79. Što se tiče ispunjenosti ovih uslova, Sud najpre naglašava da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [AC-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine.
80. Međutim, Sud, takođe, naglašava da se prema članu 49. (Rokovi) Zakona, zahtev mora podneti u roku od 4 (četiri) meseca. Rok počinje da teče od dana kada je podnosiocu zahteva uručena sudska odluka. Ovaj zahtev je takođe propisan i tačkom (c) stava (1) pravila 34. (Kriterijumi prihvatljivosti) Poslovnika, kojom je utvrđeno da se zahtev podnosi u roku od 4 (četiri) meseca od dana kada je odluka po poslednjem delotvornom pravnom sredstvu dostavljena podnosiocu zahteva.
81. U konkretnim okolnostima, podnosilac zahteva osporava presudu [AC-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine. Sud podseća da podnosioca zahteva, u njegovom slučaju, nakon prijema presude [AC-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine, ništa nije sprečavalo da se obrati Ustavnom sudu.

82. Slučaj podseća da kada je reč o presudi [AC-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine, iako podnosilac zahteva nije naveo datum prijema te odluke, iz činjenica u predmetu, jasno da je vreme između prijema presude i datuma dostavljanja njegovog zahteva Ustavnom sudu, a to je 30. mart 2023. godine, premašilo vremenski period od 4 (četiri) meseca (vidi slučaj Suda [KI112/19](#) podnosilac *Ilir Kabashi*, citiran iznad, stav 44).
83. Shodno tome, Sud zaključuje da je zahtev/navod podnosioca koji se odnosi na presudu [AC-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine, podnet po isteku zakonskog roka od 4 (četiri) meseca.
84. Sud podseća da je svrha zakonskog roka od 4 (četiri) meseca, prema članu 49. Zakona i pravilu 34 (1) (c) Poslovnika, ta da promovise pravnu sigurnost, tako što će osigurati da predmeti koji pokreću ustavna pitanja budu rešeni u razumnom roku i da ranije odluke ne budu kontinuirano predmet osporavanja (vidi slučajeve Suda [KI48/21](#) podnosilac *Xhavit R. Sadrija*, rešenje o neprihvatljivosti od 30. juna 2021. godine, stav 44; i [KI45/21](#) podnosilac *Samedin Bytyqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. maja 2021. godine, stav 35; vidi, takođe, između ostalog, predmet ESLJP-a [Mocanu i drugi protiv Rumunije](#), br. 10865/09,45886/07 i 32431/08, presuda od 17. septembra 2014. godine, stav 258).
85. U zaključku, iz prethodno izloženih razloga, Sud utvrđuje da povodom navoda podnosioca koji se odnosi na presudu [AC-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine, zahtev nije podnet u zakonskom roku koji je određen članom 49. Zakona i pravilom 34 (1) (c) Poslovnika i samim tim Sud ne može da razmotri meritum slučaja, odnosno da li su osporenim presudom povređena ustavna prava podnosioca zahteva.

Zaključci

86. Povodom navoda podnosioca zahteva da je rešenje [AC-I-22-0147] Žalbenog veća PKVS-a od 16. marta 2023. godine, doneto u suprotnosti sa članovima 31, 32. i 54. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, Sud je utvrdio: (i) da navod podnosioca zahteva spada u treću (iii) kategoriju, “*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*” navodi i da ih Sud, kao takve, na ustavnim osnovama proglašava neosnovanim i samim tim neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 34 (2) Poslovnika.
87. Povodom navoda podnosioca zahteva da je presuda [AC.-I-21-0245] Žalbenog veća PKVS-a od 18. februara 2022. godine doneta u suprotnosti sa članom 31. Ustava, Sud je utvrdio da je po ovoj tački zahtev podnet van roka određenog članom 49. Zakona i pravilom 34 (1) (c) Poslovnika i da samim tim Sud ne može da razmotri meritum slučaja, odnosno da li su osporenim presudom povređena ustavna prava podnosioca zahteva.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 49. Zakona i pravilima 34 (2) i 34 (1) (c) Poslovnika, dana 30. januara 2024. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu danom objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 5. člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani